

0520 – 20. mai

Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort. Åp 21: 4.

De første ting er alt det som tilhører vår jordiske tilværelse, støvets tid på jord: – «tårer», «sorg», «skrik», «pine» og «død». Når alt dette er veket bort, da skal det bare være fryd og salighet ved Guds høyre hånd i evighet. Da skal jeg aldri mer gråte, engstes og lide under syndens makt i meg, av djevelens fristelser og anfektelser, eller av verdens ondskap, forakt, løgn og spott.

Tenk hva dette betyr! Aldri mer pines av syndige tanker eller begjær, men alltid være hellig, ren, fri og åndelig. Nå skal mitt hjerte varmes av frelsens salige følelser. Nå skal jeg ha et hjerte som helt og fullkomment kan elske Gud, et hjerte som ikke kjenner noe større og herligere enn det mine øyne nå ser og nyter. Nå skal jeg aldri mer behøve minne meg selv om at jeg bør elske Gud. For nå skal jeg ha et hjerte som ikke kan annet enn å elske ham og alt som tilhører ham – akkurat som en som brenner av kjærlighet til kjæresten helt av seg selv har det hjertet som elsker.

Å, for en herlig tid, når synden ikke lenger skal henge fast ved oss! Da skal vi ikke lenger kjempe mot dette opprørske hjertet, som her i livet alltid vil føre oss bort fra Gud. Ikke mer sjokkeres over det dype fordervet, av en eller annen treghet, likegyldighet eller sinne. Eller av utålmodighet, stolthet, eller av feighet for å bekjenne Kristus. Ingen snubling og fall, ikke lenger gjøre Den Hellige Ånd sorg. Ingen syndige ord eller gjerninger skal lenger bekymre vår samvittighet. Nå skal vi for evig hvile ut fra alt dette.

Vi skal heller ikke lenger oppleve tvil om vi har Guds kjærlighet. Nå skal vi ikke lenger ordlegge oss på denne måten: «Hvordan skal jeg kunne vite om mitt hjerte virkelig er oppriktig innfor Gud, at min omvendelse er sann, at jeg har en levende tro? Jeg er redd for at alt det jeg gjør bare er hykleri, at Gud er vred på meg».

Nei, alt dette hører inn under de første ting, det jordiske livet. Alt dette skal nå forandres til lovprisning. Aldri mer skal vi frykte for Guds mishag. Ikke lenger noe hjertets kval. Ikke mer noe helvete som blander seg med himmelen.

Her i livet skjer det ofte at Guds barn kjenner Guds vrede «skyller over dem som bølger og brottsjøer». Men når de første ting er veket bort, skal de fullkomment «smake og se at Herren er god». Nå skal de høre ham si til dem: «Bare en kort tid, som et øyeblikk, skjulte jeg mitt åsyn for deg. Men med evig nåde vil jeg forbarme meg over deg».

Ennå en gang gjentar vi: Tenk for en sabbatsro og hvile, når vi ikke lenger skal kjenne kjødets og djevelens fristelser! For en smerte det er for en kristen bare det å kjenne fristelsene til alt ondt. Snart er det forferdelige og bespottelige tanker om Gud, om Kristus og om visse hellige sannheter. Snart en fristelse til å vende seg mot jordiske ting, leke med syndens lokkemat, søke litt glede i kjødets lyster, som står klare som krutt til å tenne ilden, så snart en gnist faller ned i dem.

Her svever vi i en konstant fare. Hver sans, hvert lem hos oss, hvert eneste skapte vesen kan bli en fristelse for oss. Vi kan knapt åpne øynene, før vi misunner dem som er over oss, eller ser ned på dem som er mindre enn oss.

Hvor fort skjer det ikke at vi synder med tungen, og ennå mer med hjertet! Har vi en skarp forstand, hvor fort oppblåses vi da ikke! Har vi noen myndighet, hvor fort misbruker vi da ikke vår makt! Er vi underordnede, hvor fort ergrer vi oss ikke over hvordan andre foretrekkes, og kritiserer dem!

Slike hjerter må vi slites med her. Men tenk når vi blir fullkomment fri fra all denne ondskapen! Og det for all evighet, for all evighet – «for de første ting er veket bort»!

Men alt dette er jo talt «som av et barn», og bare om det onde som vi skal slippe bort fra. Av dette onde har vi all mulig erfaring. Men hvem er i stand til å skildre det gode vi skal få motta, «det øyet ikke har sett, og som ikke er gått opp for noe menneskes hjerte»?

Tenk bare hva den allmektige Gud kan gjøre for riktig å glede barna sine som er kommet hjem! Han kan skape en herlighet som aldri tar slutt. Han kan, om han vil, skape hjerter i oss som selv kjenner en usigelig fryd. Vi opplever jo ofte at sorg og glede bare avhenger av hjertets stemning, slik at et glad hjerte fryder seg uten noen spesiell grunn. Tenk hvordan det da blir når alt i og omkring oss bare er de aller saligste tilstander. Og så hjertet i tillegg er friskt og glad, ja, beruset av fryd, som Den Allmektige Skaperen er i stand til å gjøre det.

Vi forstår at når bare den tid kommer at Gud vil skape denne salige og evige tilstand, da kan han også gjøre ufattelige ting.

Og for det andre innser vi at han som er selve kjærligheten, i sin time også virkelig må ville det, – når vi, som er onde, til og med kan fable om å ville skape himler.

Å, Gud, driv bort dette tykke mørke i vår sjel! Vi har jo ufattelige ting i vente – like sikkert som du selv har sagt det.